

Csíkszeredában 2015-ben egy román zászló felhúzása akkora eseménynek számít, hogy az ideiglenes miniszterelnök is eljön megcsókolni a trikolórt. Abban a városban, ahol egy nyakas, keménykezű, az övéiért kiálló polgármestert sikerült korrupciós gyanúba keverni és (egyelőre) lemondadni, **muszáj volt megünnepelni ezt a győzelmet.**

Számomra felfoghatatlan, hogy vannak olyanok, akik még mindig a zászlóállításokban és a katonai parádékban látják a lehetőséget, hogy megmutassák: igenis, **mi itt vagyunk és őrkdünk felettetek,** mindent megengedhetünk magunknak veletek szemben, ahogy 1989. előtt, úgy utána is.

Kicsit olyan ez, mint a híres [Orániai rend felvonulása](#) évről-évre Belfastban – ha nem provokálnák minden évben a katolikusokat, talán a béke is közelebb jönne. Ha a Mircea Duşa-féle politikusok azzal foglalkoznának, hogy Bukarestben miniszterként vagy más hivatalnokként becsületesen dolgozzanak, nem pedig hónapról hónapra zászlófelvonásokkal és hasonlókkal fitogtatnák erejüket, akkor már rég előbbre járnánk.

Ha a Hargita megyei rendőrség vezetője nem egy fotóst rángatna be a megyei őrsre, mert le merte fényképezni a zászló felhúzásának próbáját, hanem a megyében igen szép számban leledző szervezett bűnözői csoportok egyik vezetőjét citálta volna be pusztá kézzel az őrszobára, esküszöm, **megemeltém volna a kalapomat előtte.** Nyilván, hogy nem tudnám elfelejteni akkor sem azokat a dolgokat, amiket a [székelyföldi masszív erdőirtásokkal kapcsolatosan írtak róla](#) és említett, igen jó barátjáról, aki a maroshévízi néptanács dolgozójából hadügyminiszterré küzdötte fel magát.

Ha nem arra törekedne minduntalan, hogy a megye magyar ajkú lakosságát provokálja, akkor

az ember nem mosolyogna egyfolytában azon, hogy a hatalmához foggal-körömmel ragaszkodó Victor Ponta „magyarszakértőnek” tartja. Ha nem az lenne unos-untalan a fontos, mint annak idején a napköziben pisilés közben, hogy **jé, nézz ide, nekem ügyis nagyobb van, mint neked,** akkor talán lenne valami.

Istenigazából akkor lenne valami, ha a közelgő kormányváltást úgy élnénk meg, hogy azt sem tudjuk, hogy kik mentek és azt sem, hogy kik jöttek. Ha nem ismernénk Pontát és a sleppjét, amihez a zászlócsókoló miniszterek is tartoznak – mondjuk azon sem csodálkoznék, ha egy-két év múlva már az új kormányban jutna beosztáshoz az egykori prefektus. **Ha meg tudnánk tanulni úgy élni, hogy ezek a dolgok kimaradnának az életünkből, akkor kijelenthetnénk, hogy győztünk.**

Ha mi sem a székely zászlóink nagyságával foglalkoznánk, hanem azokkal a területekkel, ahol tényleg olyan folyamatos jogtiprásban van részünk évtizedek óta, ami beláthatatlan következményekkel lehet a jövőnkre nézve: az anyanyelvi oktatástól elkezdve a kétnyelvű feliratokig vagy a jogtalanul elkobzott és vissza nem adott ingatlanjainkig. Mert ha legalább ezek megoldódnának, nem idegesítenének az ilyen erődemonstrációk.

Akkor a zászló is maradhatna a megyei rendőrség udvarán. Mert Duşáékon kívül az égvilágon senkit nem érdekelne, hogy nekik mekkora van.